

מראי מקומות - פסחים

פג.

ה. עצמות קדשים ששימשו נותר מטמאין את הידים כתבו התוספות (חולין קכה. ד"ה א'), שחידושו של רב מרי הוא שאף אם אין נותר בעצמות, מכל מקום מטמאין את הידים, אבל אם עתה יש בהם מוח של נותר, משנה היא בחולין שמתמאין את הידים.

ה. נימא מסייע ליה העצמות והגידים והנותר ישרפו לט"ז העיר הצל"ח, מה הראיה לענין טומאת הידים, בשלמא לגבי דין שריפה בנותר שהוא מדין תורה, י"ל שרבנן גזרו שריפה גם על העצמות. אבל לענין טומאת הידים, שגם בנותר עצמו אינו אלא מדרבנן, אולי לא החמירו כ"כ על עצמות. וע"ש מה שצייד לתרץ בזה, וסיים שיתכן שהש"ס סבר שאין לחלק בין השריפה לטומאה.

ו. אי אמרת בשלמא שימוש נותר מילתא הוא וכו' הקשה האור זרוע (ע"ז אות רצ"ז), שאפילו אם נאמר שימוש נותר לאו מילתא הוא, יש לומר שצריך לשרוף את העצמות משום שבלעו פליטות של הנותר, אלא מוכח שהעצמות אינם בולעות.

ז. ואי סלקא דעתך שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה הקשה המהרש"א, שאם שימוש נותר לאו מילתא היא, מדוע משום תקלה צריכים שריפה הלא יכולים לשרוף. ותירץ שהיה אפשר להעמיד כר' יעקב, שאם היה לו שעת הכושר אסור לשרוף, אף שעתה הוא פסול הוא.

א. כל הענין כולו אינו מדבר אלא בפרי הנשרפים ובשעירים הנשרפים לשרוף פסוליהן אבית הבירה במקדש דוד (סי' כ"ג אות א) כתב לחקור, האם בא הכתוב לאסור לשרוף הפסולים חוץ לג' מחנות, כיון שהוא מקום שריפת הכשרים, או שמא אין איסור בשריפה חוץ לג' מחנות, אלא שיש מצוה לשרופן בעזרה, כמו שאר הקדשים הפסולים. וצייד כהצד השני מכך שלימוד דין זה הוא מהפסוק 'בקדש באש תשרף', שזהו הפסוק שלומדים ממנו לכל הפסולים שמצוה לשרופן בעזרה. אולם כתב שמדברי הרמב"ם מבואר לכאורה כמו הצד הראשון.

ב. וליתן לא תעשה על אכילתן העיר המקדש דוד (סי' כ"ג אות ג), שהרי גם בלא זה יש איסור מעילה אם אוכלם. וכתב שבא הכתוב לעבור עליו ב' לאווין. או שהוא סובר שמהוצת האור ברובו כבר נעשית מצוותו, ויצא מידי מעילה, אולם הוא עדיין ראוי לאכילה, ולכך יש לומר בו לאו דלא תאכל.

ג. חל ט"ז להיות בשבת וכו' העיר התוס' יו"ט, שאם אינו דוחה יו"ט, כל שכן שאינו דוחה שבת, ומהו החידוש בהוספה זו. וכתב, שלפירוש הרע"ב בפ"ב דשבת, שהטעם ששורפים בט"ז הוא משום שנאמר בקר שני, יש לומר שהחידוש הוא שהיה הו"א שלא ידחו את שריפתן כל כך וישרפו בשבת, קמ"ל. אבל לפי מה שמבואר כאן, שהטעם שאינו דוחה יו"ט הוא משום שאין עשה דוחה ל"ת ועשה, כל שכן שאין דוחה שבת, וצ"ע.